

2. travnja 1980.

Leonu nitko ne mora reći da je ovo poseban trenutak. Kao da je sve ostalo u bolnici utihnulo i nestalo. Medicinska sestra mu govori da opere ruke i sjedne uspravno.

– Budi pažljiv – kaže. – Jako je osjetljiv.

Ali Leon to već zna. Medicinska sestra mu u ruke stavlja novu novcatu bebu, s licem okrenutim prema Leonu tako da se mogu gledati.

– Sad imaš brata – kaže. – I moći ćeš paziti na njega. Koliko imaš godina? Deset?

– Skoro devet – kaže Leonova mama, pogledavajući ih. – Osam godina i devet mjeseci. I još malo više.

Leonova mama priča Tini o tome kako je beba izlazila, o satima i minutama i boli.

– Dakle – kaže medicinska sestra, namještajući bebinu dekicu – ti si baš velik za svoje godine. Pravi mali muškarac.

Gladi Leona po glavi i prelazi prstom preko njegova obraza.
– Pravi je ljepotan, zar ne? Obojica ste krasni.

Smješka se Leonu i on zna da je ona dobra i da će se brinuti o bebi kad on ne bude tu. Beba ima najmanje prste koje je Leon ikad vidio. Izgleda kao lutka sa zatvorenim očima. Ima svilenkastu svijetlu kosu na samom vrhu glave i sićušne usne koje se stalno otvaraju i zatvaraju. Leon kroz rupičastu dekidu na trbuhu i nogama osjeća bebinu toplinu, a beba se potom počne meškoljiti.

– Nadam se da lijepo sanjaš, bebice – šapće Leon.

Nakon nekog vremena, Leona počne boljeti ruka, ali medicinska sestra dolazi baš u trenutku kad on više ne može izdržati. Uzima bebu i želi ga dati Leonovoj mami.

– Uskoro će biti vrijeme za hranjenje – kaže.

Ali Leonova mama već ima torbicu u krilu.

– Može li malo pričekati? Ispričavam se, ali baš sam krenula u pušionicu.

Pažljivo silazi s kreveta, pridržavajući se za Tininu ruku, i polako odlazi.

– Leone, ljubavi, ti pripazi na njega – kaže, šepajući.

Leon gleda medicinsku sestru kako pogledom prati njegovu mamu dok odlazi, ali kad pogleda Leona, opet se smiješi.

– Znaš što ćemo – kaže i stavlja bebu u krevetić pokraj kreveta. – Ti ostani ovdje i malo porazgovaraj sa svojim bratom. Ispričaj mu sve o sebi. Ali kad ti se mama vrati, on će morati jesti, a ti ćeš morati kući. Dobro, dušo?

Leon kima. – Da ponovno operem ruke? – pita, pokazujući dlanove.

– Mislim da ne moraš. Samo ostani ovdje i dođi po mene ako počne plakati. Dobro?

– Da.

Leon u glavi pravi popis i onda počinje od početka.

– Zovem se Leon i rođen sam petog srpnja sedamdeset prve. Ti si rođen danas. U školi je dobro, ali moraš ići skoro svaki dan, a učiteljica ne dopušta korištenje pravih nogometnih lopti na igralištu. Ni bicikala, ali ja sam ionako prevelik za svoj. Imam dva uskršnja jaja, a u jednom su igračke. Mislim da ti još ne smiješ jesti čokoladu. Najviše volim gledati *Majstore opasnosti*, ali ima emisija i za bebe. Njih više ne gledam. Mama kaže da ne možeš spavati u mojoj sobi dok ne narasteš, možda negdje do treće godine, kaže. Kupila ti je košaru za kupovinu s dekidom unutra i to će ti biti krevet. Kaže da je takvu košaru imao Mojsije, ali izgleda novo. Moj tata je imao auto bez krova i jednom me proveo u njemu. Ali onda ga je prodao.

Leon ne zna što da kaže o bebinom tati jer ga nikada nije vidio, pa priča o njihovoj majci.

– Kad progovoriš, možeš je zvati Carol. Vjerojatno to ne znaš, ali ona je jako lijepa. To svi stalno govore. Mislim da joj sličiš. Ja joj ne sličim. Ja sličim tati. Mama kaže da je on obojen, a tata kaže da je crn, ali oboje su u krivu jer je on tamnosmeđ, a ja sam svjetlosmeđ. Ja ću te naučiti boje i brojeve jer sam najpametniji u razredu. Na početku moraš koristiti prste.

Leon oprezno pipa paperjaste dlačice na bebinoj glavi.

– Ti imaš plavu kosu i ona ima plavu kosu. Obojica imamo tanke obrve i duge prste. Pogledaj.

Leon podiže ruku. A beba otvara oči. Ima sivo-plave oči s tamnocrnom sredinom koja nalikuje na veliku točku. Beba polako trepće i ustima proizvodi zvukove poput poljubaca.

– Ponekad me vodi teti Tini koja živi na katu iznad. Do tete Tine mogu ići sam, ali ako i ti budeš išao, morat ću te nositi u košari.

Beba neće moći govoriti dok ne naraste, pa Leon samo nastavlja.

– Nećeš mi pasti – kaže. – Ja sam velik za svoje godine.

Gleda kako mu beba šalje puse pa se naginje nad krevetić i vrškom prsta dira bebine usne.

I njegova mama i Tina i medicinska sestra vraćaju se u isto vrijeme. Leonova mama odmah prilazi krevetiću i grli Leona. Ljubi ga u obraz i u čelo.

– Dva dečka – kaže. – Imam dva prekrasna, prekrasna dečka.

Leon grli mamu oko struka. Još ima okrugao trbuh kao da je beba i dalje unutra i drukčije miriše. Ili je to možda miris bolnice. Zbog svega toga s bebom Leonova mama imala je natečeno i crveno lice, ali sada je skoro ista kao prije. Sve je isto osim trbuha. Pažljivo dira majku preko spavačice s cvjetnim uzorkom.

– Ima li još koja unutra? – pita.

Sestra i Tina i njegova mama počnu se smijati u isto vrijeme.

– Pravo muško pitanje – kaže sestra. – Baš šarmantno.

Ali Leonova mama se saginje i prislanja lice uz Leonovo.

– Nema više – kaže. – Samo ja i ti i on. Zauvijek.

Tina oblači kaput i ostavlja deset cigareta na krevetu da Carol ima za poslije.

– Hvala, Tina – kaže – i hvala ti što ćeš opet pričuvati Leona. Izgleda da me neće biti do utorka.

Carol se penje u krevet, a medicinska sestra joj stavlja bebu u ruke. Beba počinje disati kao da će zaplakati. Leonova mama otkapča vestu.

– Nije li predivan, Leone? Budi dobar, može? – i ponovno ga ljubi.

U ruku joj stane cijela bebina glava.

– Dođi mami – šapuće i privija je na prsa.

Tinin stan je potpuno drukčiji od Leonovog, ali je zapravo i posve isti. Oba stana gore imaju dvije spavaće sobe i kupaticu, a dolje kuhinju i dnevni boravak.

Leonov stan nalazi se u prizemlju prvog bloka kuća pokraj brze ceste, a Tinin stan nalazi se kat iznad. Brza cesta ima tri trake sa svake strane, a auti voze tako brzo da su stavili ogradu uz pločnik. Ako Leon i Carol žele prijeći cestu, sada moraju sto godina hodati do prijelaza, pritisnuti gumb i čekati da počne pištati. Prvi put je bilo uzbudljivo, ali sada

mu samo treba više vremena da ujutro dođe u školu.

Tina dopušta Leonu da spava u istoj sobi s njezinom bebom. Kad Leon ostane prespavati, Tina uvijek napravi mekan, udoban krevet. Uzme dva jastuka sa sofe, zamota ih u deku, a njega prekrije malim poplunom za bebe. Kad leži, nabaci na njega još jakni i onda sve prekrije prekrivačem. To bude kao gnijezdo ili brlog jer nitko ne može znati da je on ondje, kao kamuflaža u džungli. Krevet mu izgleda kao hrpa odjeće u kutu, ali „GRRR“, ispod je čudovište koje će skočiti i ubiti te. Tina uvijek ostavi svjetlo u hodniku, ali mu kaže da mora biti jako tih zbog njezine bebe.

Njezina beba je velika i klimava i ime joj pristaje. Bobby. Klimavi Bobby. Glava mu je prevelika u odnosu na tijelo, a kad se Leon igra s njim, uvijek mu na ruci završi Bobbyjeva slina. Slinavi klimavi Bobby. Leonov brat neće biti kao Bobby koji po cijele dane samo žvače svoje plastične igračke, a opršnjak mu je stalno mokar. Neće se prevrnuti na sofi zbog teške, velike glave i ostati tako dok ga netko ne namjesti. Leon uvijek uspravi Bobbyja, ali Bobby onda misli da je to igra pa stalno pada.

Bobby voli Leona. On ne zna govoriti i ionako uvijek ima dudu u ustima, ali čim Leon uđe, Bobby se dogega po tepihu i uhvati Leona za noge. Onda ispruži ruke da ga Leon podigne. Kad Leonov brat poraste, igrat će se zajedno vojnika i Action Mana. Obojica će imati strojnice i trčat će po cijelom stanu i pucati na mete. Bobby može gledati.

U Tininom stanu uvijek je otvoren prozor i osjeti se miris losiona za bebe. I Tina pomalo nalikuje na bebu jer ima okruglo lice i bucmaste obraze i okrugle, izbočene oči. Sta-

lno mijenja boju kose i nikada nije zadovoljna, a Carol joj neprestano govori da se oboji u plavo.

Tina uvijek kaže: – Da imam lice kao ti, Carol, ne bi bilo tako važno – i Leon misli da je u pravu.

Tina ima kožnu sofpu koja je hladna i skliska pod Leonovim nogama, tepih od ovčjeg krzna ispred plinskog kamina i ogroman televizor. Ne dopušta Leonu da je zove „Tina“, kao što mamu zove „Carol“. Mora je zvati „teta Tina“, a Carol mora zvati „mama“ jer Tina kaže da djeca moraju imati poštovanja. I ne dopušta Leonu da jede ispred televizora. Mora sjediti za drvenim stolom u kuhinji gdje baš nema mnogo mjesta zato što ima veliki hladnjak sa zamrzivačem u kojemu je sladoled. Bobby sjedi na svojoj visokoj stolici za hranjenje i smiješi se Leonu, a Tina stavlja dvije kuglice u Leonovu zdjelicu i jednu u Bobbyjevu. Leonov brat će vjerojatno dobiti samo pola kuglice jer će biti najmanji.

Ponekad dođe Tinin dečko, ali kad vidi Leona, uvijek kaže: – Opet? – A Tina odgovori: – Znam.